

СПАЙДЪР РОБИНСЪН ЧУДЕСНИЯТ ЗАГОВОР

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

Бях свикнал да мисля, че в Кръчмата на Калахан може да се случи почти всичко. Не мина много време и осъзнах истината: тук може да се случи *всичко*...

Но си признавам, че пак се изненадах онази вечер, когато разбрах, че в Кръчмата на Калахан може да се случи **ВСИЧКО** — рано или късно.

Беше в навечерието на Нова година. Според мен съвсем естествен момент за самовглъбяване. Кръчмата беше практически празна, за пръв път от много време насам. Не че това би могло да ви поразява като нещо направо неправдоподобно, но това е просто поредната необичайна странност на Калахановата кръчма. А странностите престават да ви стряскат, след като повисите в нея достатъчно. Нали разбирате, хората, които идват тук редовно, ако имат семейства, обикновено прекарват Нова година вкъщи при тях.

Такива хора са си те.

Разбира се, има и една шепа хора, които си нямат семейство, нито пък имат желание да се примирят със сурогата му — „излизане“ с жена, така че Калахан си работи, но съм сигурен, че е на загуба. Тъкмо тази Нова година целокупното браство се състоеше от мене, него, Еди Бързака, Док и Макгонигъл Разреденото.

Смешна работа. Вземете хора, които се имат помежду си за истински и верни приятели: пият си заедно най-редовно години наред, всеки е преживял паметни моменти в компанията на другите и ужасно много са си дали един на друг. И все пак някак си в една вечер, когато са само неколцина, и са там, защото няма къде другаде да отидат, подобни хора могат да открият даже още по-дълбоко ниво на споделяне; може би могат наистина да станат братя. В такива моменти те отпускат душите си и обръщат колективното си внимание към онези дълбинни въпроси, които могат да докарат сам човек до твърде голямо страхопочитание. И показват най-истинското си „аз“. Онази нощ споделяхме обширна равнина от съзнание — Калахан зад бара, останалите — седнали един до друг пред него, унесени в сиянието на онази особена близост, която създават пиенето и добрата компания. Обръцахме се назад към изминалата година и си говорехме, общо взето, за нищо, а в частност — за всичко. Какво правехме конкретно ли? Ами ръсехме си простотии.

Почна се, когато Калахан лепна на кутията каса написана на ръка табела „Последна спиртка“.

— Олеле — възкликна Док, — пак сме се събрали кочкомпания. Без половинки си останахме, ей!

Това е игра на думи, защото щом го каза, той метна чашата си в камината, което ще рече, че в кутията от пури в края на бара имаше поне две монетки от по четвърт долар, тоест половинка, която не му се полагаше тази вечер.

Разреденото стана, приближи се до тебеширената черта и аз предположих, че иска да почете лафа на Док с официално хвърляне. Трябваше да се сетя, че нещо ни поднася. Той стъпи на чертата, обяви: „За горкичкото кръвно телце“, пресуши чашата си и зачака.

По условен рефлекс Док тръгна да пресушава новата чаша, която Калахан вече му беше сипал, без да го пита. Док би пил за *всичко*, но по средата ръката му спря.

— Чакай малко — рече той. — Защо, по дяволите, трябва да пия за горкичкото кръвно телце?

— Това неговото е кървав труд — обясни простичко Разреденото.

— О, да — обадох се аз, без да губя ритъма, — но пък работи и си фирка!

— Такава работа и мен ме плазми — възкликна Калахан.

Док окръгли очи, а ченето му увисна.

— Божичко! — отрони той най-накрая. — Вие, пияндета такива, досега не сте успявали да ме затапите на лафове и не смятам да ви се давам тъкмо на *медицински* лафове. Като лекар случайно със сигурност знам, че съществува само един-единствен майтап на тема кръв — и то го знам директно от Делфийския аурикул^[1].

Последва продължителна пауза и тъкмо си виках, че както обикновено, на Док никой не може да му излезе насреща, когато ни в клин, ни в ръкав се обади Еди Бързака. Вижте сега, трябва да сте разбрали, че макар Бързака да е гений на пианото, искрящото остроумие никога не е било силната му страна. Не го бях чувал дори да се опитва да снесе някой лаф в присъствието на толкова много майстори. Ама той отвори уста и произнесе с най-близкото до сериозна физиономия (нещо, с което той разполага):

— Де ми е пиячката? А? Нема я.

Дори и с *това* не се свърши, защото, докато Док пелтечеше, а останалите ревахме, Калахан тихомълком подхвана номера, който, без ние да знаем, двамата с Еди бяха измислили, преди да дойдем. Вместо да сервира обичайното твърдо питие на Еди, барманът му *забърка* коктейл и му го сервира с *кличка*, която стърчеше от чашата.

— Що за пиене е това, бе? — нацупено подметна Док Уебстър и тогава Еди произнесе с цялото си великолепие:

— Хикъри дайкири^[2], Док!

И смехът ни — на някакви си трима души — издуха прозорците.

Док го понесе добре. Така се смя сам на себе си, че му хвъркнаха три копчета от ризата. Но си личеше, че е яко потресен — следващото пиене черпи той. Аз самият се чувствах така, сякаш току-що съм видял булдозер да танцува степ. Рекох си: „Светът е пълен с изненади.“ Калахан го изрази даже още по-стегнато:

— Това е чудо — изпухтя той и напълни пак чашите. — Истинско чудо, мътните го взели.

— Чудесата в тая кръчма ги дават по пет за долар — изсумтя Разреденото.

— Знаеш ли какво, Разрядка — рекох му аз изведнъж, — яко го нацели!

— Тъъ?

— За чудесата. Това му е на Майк занаятът. Това тук е мястото, където нищо не е невъзможно.

— Чушки-дръжки! — обади се Калахан.

— Не, сериозно говоря, Майк. Мога да се сетя за половин дузина неща, случили се тук през изминалата година, в които и за минутка не бих повярвал, ако се бяха случили някъде другаде.

— Вярно си е, дума да няма — замисли се Док. — Зелени човечета... *Двама* пътешественици във времето... Адолф Хитлер...

— Не точно това исках да кажа, Док — прекъснах го аз. — Това са неща с висока степен на невероятност, но щом могат да се случат тук, значи могат да се случат и навсякъде. Искам да кажа, че като не броим Ракша, тия майтапчии всичките до един, дето са влезли тук разплакани, са излезли усмихнати — а дори и *той* можеше, стига да искаше да си плати таксата. Според мен това е чудо.

— Нещо не схващам — обади се Еди и набърчи лице. — Искам да кажа: още повече.

— Например онази работа с Джим и Пол Макдоналд. Така както го разбирам аз, те изразяват главното чудо на Кръчмата на Калахан, най-великият урок, който ни е преподала тази кръчма.

— И к'во точно?

— Че в човешкото сърце и човешкия ум — без значение къде точно и без значение доколко изкривени или тайни са те — не съществува нищо, което да не може да бъде понесено, ако има с кого да го споделиш. Тъкмо в това е същността на тази кръчма: да помага на хората да отворят чекмедженцата в главите си, дето държат най-опасните си тайни, и да ги споделят. Ако ти имаш болка и аз имам болка и си ги споделим, по някакъв безумен начин и на двамата накрая ни остава по-малко от половин болка на глава — рекох аз и отпих глътка „Бушмил“. — Тъкмо това предлага Кръчмата на Калахан. И доколкото знам, никъде другаде в света няма подобно място.

— Знаем едно място, дето е горе-долу като т'ва — изведнъж се обади Разреденото.

— Какво? Къде?

— О, не знам дали веднага ще забележите приликата. Аз, да ви кажа, не бях я забелязал. Но някой от вас, хора, чувал ли е за Фермата?

— Израсъл съм в такава — обади се Док.

— Знаем — в плевника — рече сухо Разреденото. — Не ти приказвам за к'ва да е ферма. Говоря ти за Фермата — едно място там долу в Тенеси. Над осемстотин души живеят накъм осем хиляди декара площ. Там живее и щерка ми Ан и миналия месец й ходих на гости.

— Някоя от ония комуни ли? — попита скептично Док.

— За такава досега не бях чувал — отвърна му Разреденото. — Те си нямат домашна религия например. Ан си ходи на литургия в неделя. И друго — тия хора там *работят*. Сами се изхранват, къщи си строят и си гледат работата. Най-силният наркотик, дето го видях там, беше тревата, и те *не* я пушеха за кеф, а казваха, че било причастие.

— Тенеси — рекох аз и подсвирнах. — Местните сигурно много ги тормозят.

— Хич даже. Местните ги обичат. Говорих с шерифа на окръг Луис и той рече, че ако всеки бил толкоз приличен, искрен и

трудолюбив като тия хора от Фермата, нямало да има работа за него. Казвам ви, отидох там натоварен като за лов на мечки, готов да навивам Ан да си избие бръмбарите от главата и да се прибере вкъщи. Ама вместо това замалко да забравя аз да си тръгна.

— И какво общо има всичко това с тая кръчма? — попита Калахан.

— Ами... онова, дето Джейк го каза за споделянето, Майк. Тия хора споделят всичко и единственото правило, което забелязах, беше, че ако някой нещо го боли, то за всеки това се превръща в най-голяма грижа. Те... — Той млъкна и се замисли. — ... тях ги *е грижа* един за друг. Осемстотин души, които ги е грижа един за друг... и за... целия смотан свят също. Това нещо не е на мода, откак силата на цветята увехна.

— Ох, глупости! — възкликна Док. — На мене ми мяза на поредната тъпа смахната секта. Те никога не утрайват дълго.

— Знам ли — възрази Разреденото. — Карат я така вече към пет години и току-що са започнали да разселват колонии. Викат им ферми-спътници, повече от половин дузина са из цялата страна. — Той млъкна и пак се замисли. — Онова, което ме грабна обаче беше колко малко внимание обръщат те на материалните неща. Те просто си стават според тях от само себе си, а насочват истинското си внимание към главната игра: да се разбират един друг, за да могат да живеят заедно. На мене ми се чини, че целият свят трябва да го прави това. Като че ако си по-хубав човек, и животът ти е по-хубав... На мене ми се вижда, че фермата е Кръчмата на Калахан за хипари.

— Ти си луд, бе! — избухна Док. — То в днешно време хиляда тъпоумни гурувци са изпъзели от де що има горящ храст. Едновременната религия е изтекла в канала и сега драпат за нова като гладни кокошки. Набутват се в мистицизма и окултизма, в астрологията и в Бог знае какво. Но *проклет да съм*, ако виждам някаква прилика между някакво си там сборище на фанатици и този бар тук.

— Док, Док — рекох му тихичко, — успокой топката! Да, в днешно време религиите ги бълват масово като пуканки и някои от тях са също толкова откровено тъпи колкото шестнайсетгодишен завършен гъзар с божественото му „Мазерати“ и свещената му язва. Но това не значи, че *всички* до една са смахнати. Смисълът е там, че всички тия

хора явно си запълват по тоя начин *някаква* много силна своя нужда. Инак щяха да се хванат с някоя по-изгодна далавера. И мисля, че съм съгласен с Разреденото: нуждата, която запълват те, е същата, която води хората в Кръчмата на Калахан.

— Хммм... — изсумтя Док. — И що за нужда е това, ако смея да попитам?

— Много е лесно да се види. През последните един-два века ние обърнахме вниманието си към материалния свят, към усъвършенстване на материалната област за сметка на всичко друго. Голяма част от това, склонен съм да вярвам, се дължи на Ракша и на неговите хора, но тенденцията си е съществувала и те само са я експлоатирани. И така, имаме свят, в който материалните чудеса са си в реда на нещата и никой не е щастлив. Имаме нужното, за да се изхраним всичките, и трите милиарда, а половината от нас гладуват. Можеш да покажеш по телевизията как дузина типове се убиват един друг, но в никакъв случай как двама души се любят. Голото острие се смята за по-прилично от голата жена. Не е ли крайно време да се хванем за любовта *от всичките възможни посоки*?

Не знам как така тази ферма не рухва като останалите комуни. Не знам защо едно правителство, разполагащо с най-добрата конструирана някога пропагандна машина, не е успяло да продаде една война на една държава за пръв път в историята. Не знам как така трима — четирима души успяха да смъкнат от поста една долна гад, станала президент. Дори не разбирам как така всичко онова, което отстоява тази кръчма тук, не е било удавено в морето от пияндета, скандалджии, курви и хулигани, които си завъжда всяка друга кръчма, и защо единствените хора, дето идват тук, са онези, които имат нужда, които трябва, които няма как да не дойдат. *Това* е истинското чудо на тази кръчма, знаете ли, а не нашите телепати и малки зелени човечета!

Не мога да обясня нищо от цялата тая работа, Док. Но не би ли могло в света да бушува някаква нова сила, някаква колективно безсъзнателна реакция срещу Ракша и крундаите, нов вид енергия, която се опитва да вкара всички нас обратно в правия път, преди да е станало твърде късно? Не може ли сега, след като вече така и така сме се покачили на клона на материалната плоскост и сме почнали да го сечем, някаква тайнствена сила да се опитва да ни научи да летим? Дали поради собствената си глупост, или поради манипулациите на

крундаите, ние сме се препъвали в неща, пред които кобалтовата бомба изглежда съвсем безобидна: човешката раса е дете-идиотче, попаднало в арсенал. Не е ли възможно под целия този натиск да сме започнали да порастваме?

— Т'ва научих аз от Рейчъл — обади се изведнъж Еди Бързака и ме стресна — така се бях улисал в собственото си красноречие, че бях забравил дори обичайния си провлачен изговор, изпъстрен с народни лафове.

— Какво искаш да кажеш, Еди? — попита Калахан.

— Ами... всеки си има корени в миналото — обясни Еди, — но си има и корени в бъдещето.

Последва благоговейно мълчание.

— Проклет да съм — обади се след малко Калахан. — Еди, ти ме изненадваш вече два пъти за една вечер. И през ум не ми беше минавало, че в тая твоя чутура има нещо друго освен музика. Че то май дори и аз мога да понауча нещичко в тая кръчма. — Той поклати глава и си наля още пиене.

Разреденото се опита да поразведри настроението.

— Аз сега ще те науча на нещо, Майк. Какво получаваш, като туриш магнезиево мляко в чаша водка?

Док сбърчи нос.

— Това пък кой не ти го знае: отвертка „Филипс“. По дяволите лафовете! Искам да чуя още нещо за тоя колективно безсъзнателен джаз.

Разреденото се ухили.

— Лаф тъкмо като за това място.

— Запуши се замалко бе, казах. Т'ва, „тайнствената сила“, дето говореше за нея, Джейк, ти буквално ли говореше?

Замислих се.

— Искаш да кажеш, дали съм имал предвид шайка мисионери от шестата колона ли, Док? Тайфа пичове, които работят под прикритие като Ракша и неговите дружки, само че в обратна посока? Не, всъщност не мисля, че е точно така... Опааа!

Бях протегнал ръка към чашата си, без да гледам — съборих я, тя се търколи по бара и скочих да я хвана, преди да е паднала в скута на Калахан. И щом се наведох зад бара, се вцепених — но винаги съм бил горд с това, че хем бързохващам, хем бързо схващам. — ... от друга

страна — продължих спокойно, — може би пък е точно така. Кой да ти знае?

И Калахан, който продължаваше да седи така, както го видях, подвил крака под себе си в поза лотос и увиснал във въздуха над пода цял метър, ми намигна, наля ми догоре чашата с „Бушмил“ и се ухили.

— Не съм аз тоя, дето знае — излъга той и пафна пурата си.

— Ей, пичове! — извика Еди, приковал очи в часовника над нас.
— Честита ви Нова година!

[1] Ушна мида (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с известна броилка. Хикъри е вид северноамериканско дърво. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.